

FINTA ÉVA

SZENTÉLYEK

(Makovecz Imre és ácsmesterei dicsérete)

*Belül vagyok a mellkasomban,
bordák közt, védve, mint a szív.
Körül a tér ritmusa dobban
az organikus nem-dobozban,
és felszállnak a csarnokok,
akár a sóhaj vagy az ének –
a gondolatig is elérnek,
s nem tartja őket ácskapocs –
egymásba forrnak illesztékek.*

*Fölöttem a tér koronája,
túl koponyámon belép a fénybe,
égi oltáron áll az Angyal –
ez itten Isten menedéke.
Itt felemelkedik az orca,
és égbe néz, kutat a szempár,
bámul, akár a csillagokra.
A belső térben Isten ujjá
számolgatja az íveket,
a mives tartószerkezet
maga a fal és a tető,
mely a gerincből fut elő
és oszlopokon megpihen,
pártázatos csokrokba fogva –
korona oszlop-emberen.
Hiába teres csarnokok
– a táguló vertikumok –,
az ember itt, a mellkasa terében
csak szállni, csak lebegni tud.*